

τοῦ Βερολίνου καὶ ἐκ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου καὶ ὡς ἀντιπροσωπεύων τὸ μόνον Κράτος ὅπερ ἐνδιαφέρεται καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἐθνικῶς καὶ ἱστορικῶς εἰς τὴν μὴ καταπάτησιν δικαιωμάτων δι' αἵματος κτηθέντων καὶ μόνον δι' αἵματος πάλιν δυναμένων ἢ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἢ νὰ ἐκδικηθῶσιν ἄλλα σθεσθέντα δικαιώματα.

Ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ δέον νὰ γίνηται αὐστηρὸς καὶ ἐπιτιμητικὸς λόγος καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ νεαρᾷ ἡγεμονίᾳ τῆς Βουλγαρίας τελουμένων παραβιάσεων τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων διὰ παρανόμου ἀρπαγῆς τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν σχολείων τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων.

Ταῦτα πάντα ἐλπίζομεν ὅτι καὶ πρὶν διατυπώσῃ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» τὰ ἔχει σκερθῇ καὶ μελετήσῃ ὁ ἐντιμὸς κύριος Κοντόσταυλος.

Καλιδᾶν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν Κυριακὴν μετὰ μεσημβρίαν ἅμα φθάσῃ ἐκ Μόσχας τὸ τηλεγράφημα τῆς Στέφως τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ διὰ Κέρκυραν μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ὑπασπιστῶν κυρίων Βάσσου καὶ Ρεῖνεκ. Ἡ διαμονὴ τοῦ ἐν Μονρεπὼ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον τὸ Ραχάτιμου, δὲν θὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα.

Ὁ Ναύαρχος Σαχίνης ἐχάθη!

Τὴν ἐπάνοδον τοῦ ναυάρχου καὶ αὐλάρχου ἐξ Ὁδησσοῦ

ἀνέμενον ταχύτερον ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Εἶχαν χάσει λοιπὸν τὴν διεύθυνσίν του καὶ ἐδέησεν ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας νὰ τηλεγραφῇ εἰς τὸν πρόξενον κ. Βουτσινᾶν ποῦ ὁ Σαχίνης βρίσκεται. Ὁ κ. Βουτσινᾶς εὐρεθεὶς νὰ ἦνε δυσπρεσχημένος μετὰ τὸν ὑπασπιστὴν τῆς ὑπηρεσίας ἀπήντησεν εἰς τὸν κ. Καλλίνισιν ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν ἀνεχώρησεν ἐξ Ὁδησσοῦ, κατευθυνόμενος ἐδῶ. Ὡστε,

Ὁ Ναύαρχος Σαχίνης εὐρέθη!

Εἰσέτι ὑπὸ σκέψιν διατελεῖ τὸ εἰς Βισβιάδεν ταξίδιον τοῦ Βασιλέως διὰ λουτρά· μπορεῖ καὶ νὰ γίνῃ· μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γίνῃ. Ἄν μετὰβῇ, ὁ συνοδευσὼν τὸν Βασιλέα ὑπασπιστὴς ἔσται ὁ κ. Χαδζή Πέτρος.

Ἡ Βασίλισσα κυτὰ τὴν ἐπάνοδόν της ἐκ Μόσχας δὲν θὰ διαμείνῃ εἰς Κέρκυραν, εἰμὴ ἴσως κάμμιναν ἡμέραν· θὰ παραλάβῃ μόνον τοῦ βασιλόπαιδας μεταβαίνουσα κατ' εὐθείαν εἰς Τατόϊ.

Χθὲς ὁ Βασιλεὺς μετὰ ὅλα τὰ παιδιὰ ἐξέδραμεν εἰς τὸν Ναύσταθμον συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Χαδζή Πέτρου, Κουτσούκου καὶ Καρακατσάνη. Ἐν τῇ ἐπανόδῳ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὰ ἑξῆ του τοῦ παιδιὰ σὰν καλὸς νοικοκύρης ἐπέβαινε μίᾳς καὶ μόνῃς ἀμάξης, στρυμωγμένος ἐντὸς τῆς τρυφερᾶς πλάσεως του.

Τί νομίζετε προετοιμάζει ὁ «Παρνασσός»;

Ἔκθεσιν Σκύλων, ἴσως δὲ καὶ γάτων.

Πρόεδρος τῆς ἐκθέσεως διωρίσθη par droit de naissance et par droit de couquète ὁ κ. Μιστριώτης.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 476)

Ὁ δεσμώτης ἀνύψωσεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν με ἀναγνώριζεις;

— Ἰωάννα, Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Λυκογιάννης.

— Τὴν Ἰωάνναν, ἣ ὁποία σοῦ ὀφείλει τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐσώσαμεν ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ. . . Θὰ τὴν ἐπανίδῃς, τὸ ἐλπίζω, Λυκογιάννη, καὶ θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ. Εἰπέ μοι, Λυκογιάννη, φίλε μου, ἐπιθυμεῖς νὰ ἴδῃς ὡσαύτως καὶ τὴν Ἐρριέττην;

— Ἐρριέττην! ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς μετὰ τόνου ἀπεριγράπτου τρυφερότητος.

— Λυκογιάννη, θὰ ἐπανίδῃς τὴν Ἐρριέττην, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ δεσμώτης ἠτένισε τὸν κ. Λαγγάρδ, ὥστε ἤθελε ν' ἀνα-

γνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐκ τῆς συστολῆς τῶν χαρακτηριστικῶν του κατενόει ἕκαστος ὅτι ἐπὶ μάτην φεῦ! ἠγωνίζετο, νὰ ἀντιληφθῇ.

— Δυστυχὲς θῦμα! εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ ὀδυνηρῶς.

Καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας εἰς τὸν Λυκογιάννην.

Ὁ δεσμώτης λαβὼν αὐτὰς ταπεινῶς ἔφερεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ἄ! ἡ καρδίᾳ μου συντρίβεται! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ ρίψας βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας, ἀφοῦ ἤνοιξε τοὺς βραχίονας:

— Ἐλθὲ, ἐλθὲ, εἶπε.

Ὁ Λυκογιάννης, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα ἀπηύγαζε λάμψιν εὐτυχίας, ἐνόησας ἐρρίφθῃ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ κυρίου Λαγγάρδ.

Ὁ ζάπλουτος ἀνὴρ προσεκόλλησε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ δυστυχοῦς ἀποκλήρου.

Ὁ Λυκογιάννης ἐκλαιεν, ἐνῶ ὁ κ. Λαγγάρδ, ὅστις εἶχε λυγμοὺς πνιγομένους ἐν τῷ λάρυγγί του, ἐφοβήθη ἐκ τῆς σύγκλησέως του.

— Μετ' ὀλίγον, φίλε μου, μετ' ὀλίγον, εἶπεν εἰς τὸν δεσμώτην ἐξελθὼν μετὰ σπουδῆς.

Ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις ἀνέμενεν ἐν τῷ διαδρόμῳ, ἐκλείσε τὴν θύραν τοῦ κελλίου.

Ὁ βουλευτὴς Τρικκάλων κ. Ραδινὸς ἐκτίθεται ὡς ὑποψήφιος Δῆμαρχος. Θάκωνωθῇ λοιπὸν ἡ θέσις, καὶ μεταξὺ τῶν υποψηφίων τίς νομίζετε προαλείφεται; Ὁ ἀψίχως Ἀνδρέας Κουμανούδης ὁ Τρομερός.

Μεταξὺ τῶν νέων δημάρχων τῆς πόλεως Μεσολογγίου μετὰ χαρᾶς ἠκούσαμεν τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἐπαμεινώνδα Βάλβη, υἱοῦ τοῦ μεγάλου πολίτου ἀοιδίμου Βάλβη. Ὁ νέος οὗτος ὑποψήφιος πεπρωτισμένος μὲ προσόντα νοημοσύνης καὶ παιδείας, ἐξαίρετα καὶ μὲ χαρακτῆρα πολύτιμον, ὃν ἐκληρονόμησεν ἐκ τοῦ πατρός του, πεποίθαμεν ὅτι ἔχει μέγα μέλλον ἐν τῇ ἐκτίμησιν καὶ τῇ ἀγάπῃ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. Ἡ ἐφημερίς ἡμῶν νεώτεριστικῶν ἀρχῶν πάντοτε καὶ ἐν τοῖς προσώποις καὶ ἐν τοῖς πράγμασι, μεγίστην ἀνακούφισιν τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν καὶ πολιτικῆς ἀθλιότητος θεωρεῖ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισιν νέων προσώπων ἀπηλλαγμένων τῶν ὀλεθρίων ἡθῶν τῆς κρατούσης τάξεως, ὅταν μάλιστα τὰ νέα ταῦτα πρόσωπα κατέρχωνται εἰς τὸ στάδιον μὲ τοιαῦτα κεφάλαια προσωπικῆς ἀξίας καὶ οἰκογενειακῆς ὑπολήψεως, οἷα ὁμολογουμένως κέκτῃται ὁ κ. Ἐπαμεινώνδας Βάλβης. Αὕτη εἶνε ἡ ἐκτίμησις τῶν Ἀθηνῶν περὶ τοῦ νέου τούτου ὑποψηφίου· πεποίθαμεν δὲ ὅτι τοιαύτη ἔσται καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἡρώικου Μεσολογγίου κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς.

Εἰς **τριακοσίας** καὶ πλέον πόλεις λειτουργεῖ ἡ θαυμασία Ἐδισώνειος ἐφεύρεσις τοῦ τηλεφώνου.

Ἐκ τῶν πρώτων πόλεων, εἰς ἃς εἰσῆλθῃ ὁ ἀριστουργηματικὸς αὐτὸς τρόπος τοῦ νὰ ὁμιλῇς ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρά σου, ἥτις κεῖται εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς πόλεως μὲ τὸν φίλον ἢ τὴν φίλην σου, ἥτις κ ε ἴ τ α ι εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον τῆς

πόλεως, θὰ ἦσαν καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἂν δὲν εὕρισκετο εἰς τὰς Ἀθῆνας χονδροειδὲς ἐμπόδιον τοῦ τηλεφώνου—τίς ἄλλος; ὁ κ. Τρικούπης.

Ὁ κ. Στεφανόπουλις, ὁ συμπαθητικώτατος καὶ προοδευτικὸς συντάκτης τοῦ «Ἀγγελιαφόρου Ἀθηνῶν» καὶ διευθυντῆς τοῦ πρακτορείου Χαδᾶ ἢ ὀρθότερον Ἀδᾶ, καὶ ὁ κ. Νικολόπουλος ὑπάλληλος ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν οἰκονομικῶν, ἀνέλαβον τὴν ἐπιχείρησιν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ τηλεφώνου εἰς τὰς Ἀθῆνας, συνεννοήθησαν μὲ τὴν Κεντρικὴν Ἑταιρίαν τῶν Τηλεφώνων ἐν Παρισίοις, ἔφεραν σύρματα καὶ μηχανάς, ἔκαμαν πειράματα ἐπιτυχῇ, ὑπέγραψαν σύμβασιν μετὰ τῆς προκατόχου κυβερνήσεως Κουμουνδούρου, ὅτε δ' ἐμελλον νὰ προκηρύξουν τὴν ἐπιχείρησιν καὶ νὰ θέσουν αὐτὴν εἰς ἐνέργειαν, εὗρον ἐνώπιον αὐτῶν τὴν διακεκριμένην σχολαστικότητα τοῦ κ. Τρικούπης, ὅστις ἐννοοῦσε νὰ τοὺς σβύσῃ δύο ὅρους ἀπὸ τὴν σύμβασιν, δύο ὅρους πολὺ λογικοὺς καὶ πολὺ σπουδαίους, ἀναξίους καὶ νὰ τοὺς ἀναγράψῃ κἀνείς.

Καὶ τώρα ἀντὶ ὑπηρεσίας τηλεφώνου ἐν Ἀθῆναις—διὰ νὰ δεῖξωμεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἀμερικανίζομεν ὀλίγον ἔχομεν δίκην τηλεφώνου—περιορίζονται δὲ μόνον τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, τὸ Παλάτι καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ Σιδηροδρόμου νὰ ἐπωφελῶνται τὴν θαυμασίαν ἐφεύρεσιν τοῦ Ἀδισων, ἡ δὲ πόλις νὰ στερηθῇ τοῦ εὐεργετήματος καὶ τῆς εὐκολίας καὶ τῆς νοστιμιάδας αὐτῆς, χάριν εἰς τὸ περιφανὲς καμῖλα· πείσμα τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ μας, φθονοῦντος τοὺς Ἕλληνας του, μὴ τύχῃ καὶ πάρα πολὺ πολιτισθῶσι καὶ παύσουν ἀναγνωρίζοντες αὐτὸν ἔξοχον μεγαλοφυῆαν, ἀνωτέραν τοῦ Ἐδδισων.

Τώρα ὅμως ὅτε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ἀντὶ τῆς πρώην καμηλοπαρδάλως ἔχομεν τὸν ὄλον μουσικὴν καὶ συμβιβασμὸν κ. Λομβάρδον, ἐλπίζομεν ὅτι ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῶν δικαστηρίων ἢ ἐπιχειρήσεις θὰ εἰσπληθῇ εἰς τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου, ἐπιτρεπομένου εἰς τοὺς κυρίους

«Ὅτε ἦτο ἐκτὸς τῆς εἰρκτῆς, ὁ κ. Λαγγάρδ ἡδυνήθη νὰ ἀναπνεύσῃ δι' ὄλων τῶν πνευμόνων του, ἀλλὰ λίαν τεταραγμένος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ καθησυχάσῃ ἔφθασεν εἰς τὸ προάστειον καὶ ἐξηκολούθησε πορευόμενος μακρὰν τῶν οἰκιῶν, ἐπὶ ἐρήμων ὁδῶν, ὡς ἔχων ἀνάγκην μονώσεως, ἵνα φέρῃ τὴν τάξιν εἰς τὰς σκέψεις του.

«Ὅτε ἐπανῆλθε μετὰ δύο ὥρας εἰς τὴν πόλιν, τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἀναλάβει τὴν συνήθη γαλήνην. Μεταδὼς εἰς τὸν συμβόλαιον ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον, εἶτα εἰς τὸν ἐπιπλοτέχνην, ὅστις εἶχε λάβει ὀριστικὰς διαταγὰς τοῦ κ. Λαγγάρδ διὰ τοῦ Ἀνδρῦ. Οὗτος τοῦ ὁποῦ οἱ ἐργάται εἰργάζοντο εἶδη, ὑπεσχέθη ὅτι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, τεσσάρων τὸ πολὺ, ἡ οἰκία ἡδύνατο νὰ δεχθῇ τοὺς μέλλοντας νὰ κατοικήσουν.

Εἶχε δὲ προπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῦ ἐξακισχίλια φράγκα.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐπανελθὼν οἶκαδε καὶ ἀποσφραγίσας φάκελλον, ὃν ἀνθρωπὸς τις πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἔφερε καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Ἀνδρῦ, ἀνέγνω :

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ἡ αἴτησίς σας ἀπειθυνθεῖσα εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἐπινάλ, ἐγένετο εὐνοϊκῶς δεκτή. Εὐθύς ὡς ἐπιθυμήσητε, ὁ Λυκογιάννης θὰ παραδοθῇ εἰς ὑμᾶς.

»Δέξασθε κτλ.»

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐμειδίασε καὶ ἀνεστέναξε ταυτοχρόνως. — Ὁ κύριος εἶνε εὐχαριστημένος; ἠρώτησεν ὁ ὑπρέτης. — Μάλιστα, καλὲ μου Ἀνδρῦ· τέλος ἤρχισα νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ.

Οὐδεὶς πλέον ἠκούετο θόρυβος ἐν τῇ πόλει καὶ αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον «ὁ δούξ τῆς Λορραίνης», ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο ἀργά, ἦτο σιωπηλόν. «Ὅλα τὰ φῶτα, πλὴν ἐνὸς μόνου, εἶχον σβεσθῇ ἀλληλοδιαδόχως.

Τὸ μόνον δὲ τοῦτο φῶς, τὸ ὁποῖον ἐφεγγε διὰ τῶν παραθύρων, παρὰ τῇ προκεχωρημένῃ ὥρᾳ τῆς νυκτός, ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Λαγγάρδ.

Ὁ μυστηριώδης προστάτης τοῦ Λυκογιάννη ἔγραφε ἐπιστολάς.

ΙΕ'

Η ΑΔΕΛΦΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ

Ἐνταῦθα τινὰ πρωτὰν ὁ Ραοῦλ Δεσιμαίζ ἀφίκετο εἰς Βωκούρ, εὐπάρυφος καὶ φαιδρός. Ἀναμφιβόλως μετὰ τὰ σοβαρὰ γεγονότα τῶν προηγουμένων μηνῶν, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εὐτυχῇ, ἐπαναβλέπων τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του ἐν τούτοις δὲν ἤρχετο εἰς τὸν πύργον χωρὶς τῆς ἐλπίδος ὅτι, καθὺς πάντοτε, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἡ ἐξαί-

Στεφανόπολιν και Νικολόπουλον να ποιήσουν έναρξιν του τηλεφωνικού συνδέσμου των βουλομένων συνδεθῆναι. Εἶνε ἐγκλημα να παρεμβάλλωμεν προσκόμματα εἰς ἐπιχειρήσεις ἐκπολιτευτικᾶς.

Ἀνεχώρησε σήμερον τὴν πρωῒαν ἐπιστρέφων εἰς Θεσσαλονίκην ὁ κ. Ἀδάμς Ἀνακατωμένος μετὰ τὴν ροδοκόκκινῃ ἀνεψιᾶν του.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΩΔΙΚΕΙῳ

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ περισυνῶ Ἰουλίου ἀνεγράφετο εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀρκετὰ πρωτότυπος διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως ἐγκληματικῆς πράξης, συμβᾶσα ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ πράξις αὕτη ἐξεδικάζεται σήμερον καὶ ταύτης τὸ ἱστορικὸν μεταδίδομεν σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ὁ παθὼν Χάλας, καρραγωγεὺς, εἶχε μαλώσει μετὰ τὸν ἕνα τῶν κατηγορουμένων Πυρρήν, διότι οὗτος ἐνόμιζεν ὅτι ὁ πρῶτος ὕβρισε τὴν γυναῖκά του· ὥστε καὶ ἐδῶ ὁ πρῶτος σπόρος τοῦ ἐγκλήματος εἶνε ἡ γυνὴ τοῦ περιφήμου Ἰακάλ τῶν Μοϊκανῶν. Ὁ Χάλας εἶχε σύρει μάχαιραν κατὰ τοῦ Πυρρή, δι' ὃ κτεμηνύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τῇ συμβουλῇ τοῦ ἑτέρου τῶν κατηγορουμένων Μεγαρίτου, ἀπεπειράθη νὰ ζητήσῃ συμβιβασμὸν μετὰ τὸν μνηστὴν του, ὅστις ὅμως ἀπέτυχε.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ παθὼν ἐκάθητο εἰς τὸ παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καφενεῖον τὸ «Σύνταγμα», ὅτε ὁ Με-

γαρίτης προσκαλεῖ αὐτὸν εἰς τὸν παρακείμενον σταυλὸν τοῦ Πυρρῆ, λέγων ὅτι δῆθεν ἔχει νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ ὑπακούει εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἀλλ' ἀντὶ πάσης κουδέντας ὁ Χάλας δέχεται εἰς τὸ πρόσωπον μίαν καλὴν χαστουκιάν, κεκαρυκευμένην μετὰ τὰς δεούσας ὕβρεις. Ὁ παθὼν διευθύνεται ἐκεῖθεν εἰς τὸ παρὰ τὸ φανάρι τοῦ Διογέנוος ἀχοῦρί του, κατόπιν εἰς ἕν καφενεῖον διὰ νὰ πάρῃ τὸν καφέν του, καὶ ἔπειτα διὰ τοῦ γύρου τῆς Ἀκροπόλεως διευθύνεται πρὸς τὸ γκάζι· ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ τὸ ποθητὸν τέρμα τῆς πορείας του, σταματᾷται ἐν μέσῃ ὁδῷ ὑπὸ τῶν δύο κατηγορουμένων, ὕβριζεται, ρίπτεται εἰς τὸν παρακείμενον χάνδακα, ὁ εἰς τῶν κατηγορουμένων Μωραΐτης τοῦ ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ ὁ ἕτερος Πυρρῆς ἐκκενοῖ ἐντὸς τοῦ στόματος τὸ ρεθόλβερ του· ἡ σφαῖρα διήλθε διὰ τῆς γλώσσης εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὅθεν ἔπειτα ἐξήχθη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Μαγγίνα. Τότε ὁ παθὼν ἀπέμεινεν ἄπνους ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐντὸς τοῦ χάνδακος· ὅτε συνήλθεν, ἐπειράθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ οἰκημά του, καὶ τῇ βοηθείᾳ ἐνὸς χωροφύλακος, ὃν συνήντησε, μετεφέρθη εἰς παρατυχόντα οἰκίσκον, ὅπου ἔτυχε τῶν πρώτων βοηθειῶν. Ἐκεῖ ἦλθον πολλοὶ νὰ τὸν ἴδουν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς ὁ δράστης Πυρρῆς· ἀλλ' ὁ παθὼν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ κατηγορουμένου, ἠγέρθη ὀρθίος, ἀπώθησεν αὐτὸν, καὶ μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς πληγῆς του νὰ ὁμιλήσῃ, τοῦ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν οὐρανὸν, ἢ, κατὰ τὴν ποιητικὴν φράσιν τοῦ παθόντος, «τὸν ἔδειξε ἔς τὸ Θεόν», καὶ ὕστερα κατέπεσεν ἄπνους, διότι τὸν «ἐλίγωσε τὸ αἷμά του».

Αὐτὰ περίπου κατέθηκεν ὁ παθὼν δὲ γλώσσης ἀπλοῦκῃς, ἀλλὰ ζωηρῶς καὶ θερμῶς, ὑποβλήθεις εἰς μακρὰν ἐξέτασιν καὶ μὴ κρύπτων ἐν τέλει τὴν ἀδυναμίαν του πρὸς τὰς παρατεινομένας ἐρωτήσεις ἐνὸς τῶν κυρίων ὑπερασπιστῶν, ὅστις προτεπᾷ νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ συμπεράσματα πάντῃ ἀντίθετα πρὸς τὴν κατάθεσιν του. Διότι εἶνε ἀμφίβολος κἄπως ἡ ὑπόθεσις· οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ παθόντος μάρτυς παρευ-

ρετος αὐτοῦ μήτηρ θὰ ἐπλήρου τὰ πάντοτε φεῦ! κενὰ θυλάκιά του.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἐδέχθη τὸν υἱὸν τῆς ὡς συνήθως μετὰ πολλῆς τῆς τρυφερότητος.

Διάφορος ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχὴ, ἥς ἔτυχεν οὗτος παρὰ τῇ ἀδελφῇ του. Ἡ Ἑρριέττη ἔδειξεν εἰς τὸν Ραοῦλ ἐκπεφρασμένην ψυχρότητα καὶ δὲν ἐπέτρεψε μάλιστα νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ. Ὁ νεανίας μόνον ἐξεπλάγη, ἐνῶ ἕτερος θὰ ὑρίσκατο πραγματικὴν θλίψιν.

Ἡ βαρὺν ἐπίσης ἐξεπλάγη βλέπουσα ὅτι ἡ Ἑρριέττη εἶχε τι ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ της. Τί ἄρα γε; Δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ μαντεύσῃ, ἀλλ' ἐπεφυλάχθη νὰ ἐρωτήσῃ βραδύτερον τὴν θυγατέρα της ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ δὲν ἦτον ἀνῆσυχος περὶ τῆς τύχης τοῦ υἱοῦ της, διαρκούντος τοῦ πολέμου, διότι εἶχε μάθει παρὰ τοῦ κ. Βιολαῖν, ὅστις εἶχε συναντήσῃ αὐτοὺς εἰς Γενουήν, ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ καὶ ὁ Ραοῦλ εἶχον διέλθει ἡσύχως τοὺς ἑξ τρομεροὺς μῆνας ἐν Ἰταλίᾳ, μακρὰν τῶν βομβῶν καὶ τῶν πρωσικῶν σφαιρῶν.

Παρὰ τοῦ κ. Βιολαῖν δὲ εἶχε μάθει ὁ Ραοῦλ τὴν θλίβραν λύσιν τοῦ δράματος τοῦ Μαρέλ. Μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν ἀπόπειραν ἀνεχώρησε μετὰ σπουδῆς ἐκ Βωκούρ, ἀλλ' ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως ἦτο λίαν ἀνῆσυχος, διότι ἐφοβεῖτο εὐλόγως τὰς τρομερὰς συνεπειὰς

τῆς μισητῆς πράξεώς του καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου, βλέπων ὡς σπάθην τοῦ Δαμοκλέους ἐπικεμαμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν τιμωρίαν· ὅτε δὲ ὁ πατήρ του ἐξέφρασε τὴν πρόθεσιν του νὰ καταφύγῃ εἰς Ἰταλίαν, ἔβιασεν αὐτὸν νὰ πραγματοποιήσῃ ὡς τάχιον τὸ σχέδιον τοῦτο.

Ἀλλὰ μαθὼν κατόπιν ὅτι ἡ Ἰωάννα ἐπνίγη καὶ ὅτι πρὶν ἢ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν δι' ἐπιστολῆς τῆς κατήγγειλε τὸν Λυκογιάννην, ἀνέπνευσεν, οἱ δὲ φόβοι του ἐξηλείφθησαν ἐπειδὴ καὶ ἐπείσθη ὅτι ἡ Ἰωάννα μὴ ἀναγνώρισεν αὐτὸν ἐξέλαθεν ἀντὶ τοῦ Λυκογιάννη. Καὶ τώρα ἠδύνατο νὰ ἦνε ἡσυχος, νὰ κοιμᾷται ἀτάραχος, διότι τὸ τρομερὸν μυστικὸν θὰ ἔμενε τεθαμμένον· ἔπειτα ὁ Λυκογιάννης συλληφθεὶς δὲν ὥμιλει ἄρα τίποτε δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ. Ὁ ἀγριάνθρωπος θὰ δικάσθῃ, θὰ καταδικασθῇ πιθανῶς· τί δὲ πρὸς αὐτὸν ἂν εἰς ἀθῶος τιμωρηθῇ ἀντὶ τοῦ ἐνόχου;

Δὲν ὀφείλομεν λισπὸν νὰ ἐκπλησώμεθα βλέποντες τὸν Ραοῦλ Δεσιμαῖζ ὅτι ἐπανερχεται ἐν τῷ χωρίῳ νικηφόρος, ὑπερήφανος, μετὰ τὴν λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων.

Μετὰ μεσημβρίαν, ἐπωφελουμένη ἡ Ἑρριέττη τῆς ἀπουσίας τῆς μητρὸς της, ἥτις ἔδιδεν ἀκρόασιν εἰς ἕνα τῶν ἐνοικιαστῶν, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν της:

— Ἐὰν θέλετε νὰ με ἀκολουθήσητε εἰς τὸν θάλαμόν μου, ἔχω κἄτι τι νὰ σᾶς δώσω.

ρίσκειτο ἐκεῖ, καὶ ἡ ὑπεράσπισις ἐφαίνετο τείνουσα νὰ ἀποδῶσῃ εἰς τυχαῖον ἢ ἄλλο τι αἷτιον τὸν τραυματισμὸν τοῦ τῶν κατηγορουμένων ἀρνούμενων τὴν πρᾶξιν.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἱατροῦ κ. Μαγγίνα, ἐκτιθεμένου εὐγλωττῶς τὰς εἰκασίας ἢ τὰς βεβαιότητας τῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ εἵδους τοῦ τραύματος καὶ τῆς σφαίρας καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς ἀποστάσεως, ὁ εἰς τῶν κυρίων συνηγόνων ἀφῆκε νὰ ἐκφύγῃ τοῦ στόματός του ἡ φράσις μὴ χ ε ι ρ ὁ τ ε ρ α ὡς συμπέρασμα ἀποφάνσεώς τινος τοῦ κ. Μαγγίνα· ἀλλ' ὁ κ. Μαγγίνας ὀργισθεὶς διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ρήσεως, καὶ ἐδέησεν ἡ παρέμβασις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κ. Ρόκου Χοῦδᾶ ἡ ἀπολογία ἐκ μέρους τῶν συνηγόνων. ὥπως πεισθῇ ὅτι οὐδὲν προσβλητικὸν δι' αὐτὸν εἶχεν ἡ φράσις.

ΝΕΑ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΩΝ ΕΠΟΙΚΗΣΙΣ

Ἐσχάτως ἀφίκετο νέα ἐπιτροπὴ χωρικῶν τῆς ἐπαρχίας Τραπεζοῦντος ζητοῦσα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέσα τῆς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι ἐγκαταστάσεως. Τὸ περιεργότατον εἶναι ὅτι ἡ νέα αὕτη ἐπιτροπὴ ἔρχεται ἐκ χώρας ἐγγύτατα τῆς πόλεως κειμένης καὶ ἐν ἣ τῶς δὲν ὑπῆρχε οὐδὲ σκιά πνεύματος μετοικισμού. Δύο ἄνδρες—πελώριοι καὶ παραδοξοτάτης περιβολῆς ἀποτελοῦσι τὴν ἀξιότιμον ταύτην ἐπιτροπὴν, οἱ κύριοι Ἰωάννης Χαριντίνης καὶ Εὐστάθιος Σάββα Πασαλί-

δης· φέρουσι ἐπὶ κεφαλῇς δασώδους φέσιον περιθάλπόμενον διὰ τσεμπερίου, τὸ βρακίον αὐτῶν εἶναι ἐξ ἐριούχου μαλλίνου, τέκνον τῆς ἰδίᾳς των βιομηχανίας καὶ χρώματος καστανού, ἀντὶ ἐπανωφορίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων των λιτότατον κοντογούνιον, τὸ ὁποῖον ἐφάπτεται τοῦ βρακίου διὰ παραδόξου ἐπίσης καὶ ἀχρόου ζωναρίου, τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ μὲν εἶναι δεδεμένον, ἀλλαχοῦ δὲ ἐλευθεροκοινωνεῖ μετὰ τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος· ἔχουσι περικνημίδας μαλλίνους καὶ τὰ τσαρούχια αὐτῶν εἶναι σχεδὸν ὅπως ὄλων τῶν ἐλλήνων χωρικῶν. Ἡ προφορὰ αὐτῶν ἔχει καταπληκτικὴν σκληρότητα καὶ ἡ ἑλληνικὴ αὐτῶν γλῶσσα εἶναι αὐτόχρημα ἀκατάληπτος εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἐχουν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον καὶ εἰς τὸν ἐθνισμόν των, εὐτυχῆς πλάνη τὴν ὁποίαν ἔρχονται νὰ ἀποβάλωσιν ἐν Ἑλλάδι τὰ μακρὰν ζῶντα τέκνα τῆς· διότι ἐκεῖ κάτω πλησίον τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη διενυκτέρευεν εἰς τι χάνιον, ἔκλεψαν τὴν μόνην περιουσίαν ἀμφοτέρων συγκεκλιμένην ἐξ ἐνὸς ταλλήρου. Ὡς ἐκ τούτου ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ φίλος μας καὶ συμπατριώτης των κ. Ἱεροκλῆς καὶ χάριν καθήκοντος καὶ ἐξ ἔρωτος πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἰδιαίτερας τοῦ πατρίδος.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Ἱεροκλέους ζήτημα τοιούτου μετοικισμού δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ τοπαρχίᾳ Τραπεζοῦντος· μετὰ σφοδρᾶς δὲ ἀγανακτήσεως ὁμιλεῖ κατὰ τῶν ἀφρόνων ἐκείνων προξενικῶν ὑπαλλήλων τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, οἵτινες διὰ νὰ ἀποδείξωσι πνεῦμα πολιτικὸν καὶ διὰ νὰ συμπαθοῦν εἰς τοὺς προϊσταμένους των ὡς ὑπάλληλοι δυνάμενοι νὰ ἐπηρεάσωσι τὰ πλήθη, διέδωκαν ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ ἀρχιερέως Τραπεζοῦντος, νεανίου ξένου καὶ ἀπείρου, παραλόγους ἐπαγγελίας παρὰ τοῖς ἀπλουστάτοις τούτοις χωρικοῖς οἵτινες ζῶσι μὲν πενόμενοι δεινῶς ἐν τοῖς χωρίοις των, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ἥκιστα αἰσθάνονται τὰ δεινὰ τῆς

— Ἀμέσως, ἀδελφὴ μου, σὲ ἀκολουθῶ.

Ἀποῦ ἀνῆλθον εἰς τὴν πρώτην ὁροφὴν, ἡ νεᾶνις εἰσήγαγε τὸν ἀδελφόν της εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς καὶ ἐφρόντισε νὰ κλείτῃ τὴν θύραν.

— Εἰπέ μου, ἀδελφὴ μου, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, γιὰ τί μοῦ ἔκαμες σήμερον τὸ πρῶτ' ὅσον ψυχρὰν ὑποδοχὴν;

— Ἄ! νομίζετε; ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Ἑρριέττη.

— Δὲν με συνείθισες εἰς τοσαύτην ψυχρότητα, εἰς τοσαύτην αὐστηρότητα· ἄλλοτε μοῦ προσηγόρευες διὰ τοῦ σὺ—τοῦτο εἶνε μαγευτικὸν διὰ τοὺς ἀδελφούς—τώρα μοῦ μιλάς διὰ τοῦ σ ε ῖ ς, μὲ μνησικακείας, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Μήπως μνησικακεῖς ἐναντίον μου διότι δὲν σοῦ ἔγραψα κατὰ τὴν διαμονὴν μας ἐν Ἰταλίᾳ; Ἀλλ' ἡξέυρεις ὅτι δὲν ἐγνώριζα ποῦ εἴσθε ἡ μήτηρ μου καὶ σὺ.

Ἡ Ἑρριέττη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐὰν δὲν ἦνε τοῦτο, τί εἶνε λοιπόν; Βεβαίως ἔχεις τι ἐναντίον μου. Ἰδωμεν, τί σὲ ἔκαμα;

— Τίποτε.

— Τότε εἶσαι κακοδιάθετος, ἔχεις τὰ νεῦρά σου· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τί σὲ ἔπταισα ἐγὼ καὶ τᾶχεις μαζί μου;

— Σὲ παρεκάλεσα ν' ἀναβῇς εἰς τὸ δωμάτιόν μου γιὰ νὰ σοῦ δώσω τι, εἶπεν ἡ Ἑρριέττη, διακόπτουσα τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ἀλκθῶς;

Ἀνοίξασα σύρτην ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βάθους μικρὸν δέμα περικεκλεισμένον διὰ σηρικίου ράκους, τὸ ὁποῖον ἀφαιρέσασα ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ δεικνύουσα εἰς τὸν Ραοῦλ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸν δακτύλιον, ἅπερ εἶχε φέρει εἰς αὐτὴν ὁ Λυκογιάννης.

— Γνωρίζετε τὰ ἀντικείμενα αὐτά;

— Βεβαίως· εἶνε τὸ χαρτοφυλάκιόν μου καὶ ὁ δακτύλιός μου, τὰ ὁποῖα ἐλησμονήσα ἐδῶ τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Ἄ! Νομίζετε ὅτι τὰ ἐλησμονήσατε ἐδῶ;

— Εἴθε βέβαιος;

— Διάβολε· ὄχι, πιθανὸν νὰ τὰ ἔχασα εἰς τὸ περιβόλι.

— Ἡ ἀλλοῦ;

— Ἡ ἀλλοῦ, ἐπανελάβε. Σεῖς εὑρετε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα;

— Ὅχι.

— Τίς λοιπόν;

— Ὁ Λυκογιάννης.

Ὁ Ραοῦλ ἐφρικίασε καὶ ἥλλαξε χρῶμα.

— Ποῦ λοιπόν τὰ εὑρεν; ἠρώτησεν ὑποτονθορίζων.

— Θὰ τὸ μάθῃτε, Ραοῦλ, ἀναπολῶν τὸν τόπον, ὅπου τὰ ἔχασατε.

Ὁ ἄθλιος ἐθορυβεῖτο.